

Bájňá
prašila

Jan Johanne Jaroslav
Miška

Bájňá
prašíla

Jan Johanne Jaroslav
Miška

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Bájná prasíla

Jan Johann Jaroslav Miška

Vydala Grada Publishing, a. s.
U Průhonu 22, Praha 7
jako svou 5713. publikaci

Odpovědná redaktorka Dani Vrbů
Sazba Eva Grillová

Počet stran 304
První vydání, Praha 2014

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2014

Vytiskla Tiskárna v Ráji s.r.o.
ISBN 978-80-247-5161-0 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-9711-3 (PDF)
ISBN 978-80-247-9712-0 (EPUB)

OBSAH

Bájná prasíla	7
Popis jednotlivých kapitol	15
Úvod.....	20
Vejce nebo slepice	22
Kníže, král a čert Zardan	35
Čert a kohout	45
Kohout a bazilišek	50
Beránek boží a Zlaté rouno	58
Bůh dvou tváří a bodruška.....	64
Jednorozec a Alexandr Veliký.....	70
Jelen, krucifix a svatý Hubert	78
Aura a Eliášův oheň	82
Drak císaře Karla IV. nad Prahou	88
Gryfové Rudolfa II.	94
Sloup, džed, strom a pavíáni	99
Merkur a Pán pravého stromu.....	114
Kaštan a pochodeň s hadem	120
<i>Obrazová příloha</i>	<i>131-192</i>
Rybářská síť prasíly	193
Pták Ohnivák, Harpyje, Fénix a	202
Den trifidů	214

Bohyně Ivica a kočka	224
Býk, orel, lev a člověk.....	228
Jan Nepomucký a orkán Kyril	244
Čarodějnice a mandragora	253
Čtyři větry a hvězda betlémská.....	268
Královské jablko, Universum a prasíla	275
Závěr	281

BÁJNÁ PRASÍLA

Motto: Prasíla je vesmírná energie života a smrti, na niž současně lidstvo zcela zapomnělo. Stále však o ní hovoří prastaré báje jdoucí za hranice současného poznání.

Představme si houfy astrofyziků hledajících vesmírnou energii. Prozatím jí údajně objevili necelá čtyři procenta jen proto, že nepoznali prasílu a její fyzikální podstatu. Znamý vizionář A. C. Clark si velmi dobře uvědomoval základní nedostatky současného vědeckého poznání, proto prohlásil: „Magie je lidstvem nepochopená věda.“ On, fenomenální, tušil, že na bezpočet poznatků pravěkých šamanů, starověkých mágů a kněží, stejně jako některých středo až novověkých alchymistů, se zapomnělo. Co však nevěděl, je to, že současné nepoznání souvisí především s vesmírnou energií-prasílou, která je základní energetickou podstatou Vesmíru.

Totéž platí pro anglického fyzika, matematika, astronoma, filosofa, teologa a alchymistu Isaaca Newtona (1643–1727). Všichni dobře známe jeho zákon o přitažlivosti či gravitaci. Jeho kniha *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica*, vydaná v roce 1687, položila základy současné klasické mechaniky. Právě v ní Newton svým poznáním propojil svoje chápání „všeobecné gravitace“ se třemi zákony pohybu planet Johanese Keplera (1571–1630), které platí pro pohyb libovolného tělesa v centrálním silovém poli, tedy v oblasti blíže neurčené dostředivé síly.

Třetím myslitelem pokušitelem byl Viktor Schauberger (1885–1958) – rakouský myslivec, přírodovědec, vynálezce a filozof, zakladatel tzv. vírové technologie, který za války vyvíjel pro hitlerovské Německo rotační létající stroj, který nazval „Repulsina“ (repulse = odpuzování, odpudivá antigravitační síla). Měl to být základ pro létající stroje mimozemšťanů, známé pod názvem létající talíře.

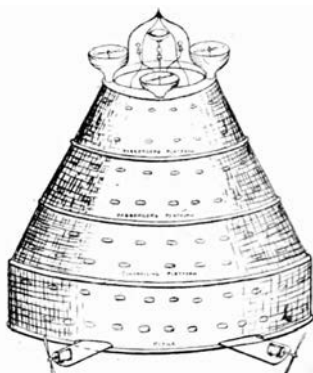
V roce 1936 přistál na německém území Černého lesa létající objekt nepozemského původu bez identifikace posádky, očividně jevící známky mechanického poškození. Podobný (ve tvaru létajícího talíře) byl objeven o rok později nedaleko Gdyně.

Mezi zpřístupněnými dokumenty SS, zabavenými Spojenci na konci druhé světové války, se našly důkazy o tom, že mezi lety 1937 až 1938 Němci postavili celou řadu podzemních továren na výrobu doposud neznámých létajících strojů.

Je bezpečně zjištěno, že Viktor Schauberger společně s doktorem Schumannem ukončili koncem roku 1934 konstrukci již zmíněného mechanismu, který měl formu disku a byl nazván RFZ 2. Princip jeho funkce byl stejný s již dříve testovaným, ale tento byl ještě vylepšen. Použili motor VRIL (známý jako motor SSM-L, tj. Schumann SM Levitator), stroj o průměru 5 metrů, možná určitým způsobem využívající elektromagnetické pole. Je zajímavé, že pojmenování motoru slovem vril je spojované s neuspořádanou energií (oceánem mléka) prostupující vesmírem před puknutím vesmírného vejce, neboli řečeno mluvou současných astrofyziků – před Velkým třeskem.

Podívejme se do obce Ludwikowice v jihovýchodní části Polska, tedy severně od východních Čech. Právě tam se nachází jedno ze supertajných pracovišť (Henč) vyvíjejících létající stroj tvaru jehlanu, který ho připomíná nejen svým tvarem, ale také pohonem. Výzkumné pracoviště vycházelo z poznání uvedeného už před pěti tisíci lety v hinduistických spisech, kde byly popsány čtyři druhy létajících strojů. Jedním z nich byla rukma vimana. Právě tímto

druhem létajícího stroje se tým vědců prokazatelně zabýval. Supertajný projekt německých vědců Třetí říše skončil těsně před koncem druhé světové války, protože všichni byli koman- dem SS zavražděni. Po veškerých tajných vědeckých aktivitách, mimo těch, které si vzali pod kontrolu Američané, se takřikajíc slehla zem. Zmizel též generál SS Dr. Ing. Hans Friedrich Karl Franz Kammler. Byl to právě on, kdo řídil práci Venera von Brauna, ale pro něhož na výrobě tajných zbraní fakticky pracovalo 14 milionů lidí. Podařilo se generálovi Kammlerovi zmizet v některém z létacích strojů, nebo pracoval v utajení v USA? To se nikdy nedozvíme, jeho tělo se totiž dodnes nepodařilo nalézt.

Nacistický raketový konstruktér Verner von Braun dostal spolu s mnoha dalšími po 2. svě- tové válce „vědecký“ azyl v USA. Když se ho po válce zvědaví novináři v USA zeptali, jak je možné, že se s vývojem tajných zbraní a zbraňových systémů dostali tak daleko, zvedl prý oči k nebi a odpověděl: *Pomohli nám lidé z jiných světů*. S těmito „lidmi“ (někdy pojmenovanými démoni) měla být propojena vědma Maria Orsič, zakladatelka duchovního společenství Thule (Černého slunce).

Asi pět tisíc let starý létající stroj rukma vimana, podrobně popsáný v hinduistických tex- tech, takový, jenž měl být konstruován v Ludwikowicích, byl poměrně nedávno údajně ob- jeven americkou armádou v Afghánistánu. Ti, kteří četli mé knihy, vědí, že jeho pohonná jednotka je založena na poznání vířivé energie-prasíly prostupující celým Vesmírem. Tuto energii označoval Nikola Tesla jako éterickou, nejnověji se pojmenovává například volná.

Za všechny další akademické příklady uvedu ještě jeden. V červenci 2013 se do Evropy sjely na dvě stovky vědců z celého světa, aby se odborně zabývali něčím, s čím si nevědí rady. Na- zývají to piezoelektrickým jevem. Dokáží jej sice popsat, ale nikoliv fyzikálně vysvětlit jeho podstatu. Lze usuzovat, že čím váženější vědec na konferenci vystoupil, tím větší potlesk mu byl odměnou. Dovedu si představit jejich dojemné loučení po několikadenní konferenci, která nic objeveného nepřinesla, ale to pro ně vůbec nic neznamená. Mají totiž důvod se opět sejít a akademicky si poklábosit v jiné části světa a opět o ničem. Za „magickou“ podstatou tohoto jevu je totiž třeba hledat elektromagnetickou energii, již je prasíla. Stejně jako např. Johannes Kepler či Isaac Newton ji ale vůbec neznají, i když je to právě ona, co udržuje jejich těla při životě, protože ji mají ve svém těle v určité struktuře také zabudovanou.

Jeho Svatost dalajlama pojmenovává svou knihu Vesmír v jediném atomu příměrem, jímž upozorňuje na období ještě před tzv. velkým třeskem. Jak praví jedna z hinduistických bájí v časech, kdy v „neuspořádaném oceánu mléka plulo zlaté vejce.“ V knize o energii-prasíle, jež je podstatou života, píše: „Hmota na nejjemnější úrovni se nazývá prána (prasíla, čchi atp.),

a je vlastně životní energií, která je nerozlišitelná od vědomí.“ Také on se dostává se svým poznáním dál než současná akademická spolčení. Propojuje totiž hmotu s energií a vědomím.

Pro mnohé současné vědce může být článek o práci Michelle Borkinové, zveřejněný na internetu 3. prosince 2010, bájnou zprávou. Borkinová zcela jednoznačně propojuje vesmírnou energii s energií zabudovanou v lidském těle, neboť při trojrozměrném spektrografickém zmapování výbuchu supernovy Cassiopeia A Spitzerovým kosmickým dalekohledem úspěšně použila software vyvinutý ke studiu procesů v lidském mozku. Sama k tomu prohlásila: *Pocit nepatřičnosti z takové kombinace zmizí, když si uvědomíme, že způsob, jímž jsou data o mozku i o explozi supernovy sbírána, se v samé podstatě nijak neliší, neboť v obou případech využívají principu vizualizace interakcí hmoty s elektromagnetickým vlněním.* Co dodat? Snad jen uvést můj „bájný“ článek (Psychoenergetika 1/2011) pojmenovaný Vesmír a lidské tělo.

Představme si ještě bájný úryvek z knihy Příběhy dračích císařů (Čou Mej-žu, Ču Wej-chua), a sice z nejmladší čínské báje o vzniku Vesmíru, pojmenované Jak vznikl svět: „Dávno, pradávno, když ještě byly Nebe a Země spojeny, vypadal Vesmír jako veliké a temné vejce. V tom velikém, temném vejci se zrodil Pchan-ku, obrovitý obr – praotec lidstva. Sotva se probral k vědomí, usnul a celých osmnáct tisíc let neprocitl. V jediném okamžiku se ale rázem probudil.“

Otevřel oči a neviděl nic. Všude byla jen černošedá temnota, mlžné dusno. Nesnesitelné horko a dusno obra tak rozhněvaly, že vztekle popadl svou velkou sekyru a řal. Ozval se třesk, jako by naráz zahřměly všechny hromy světa, nastal praskot, jako by země pukala a hory se trhaly. Obrovské černé vejce v jediné chvíli puklo a rozdělilo se. Čisté nebe a lehké prvky jang (mužská vyzařovací složka prasin – čchi) se pozvolně vznesly a bylo z nich Nebe, kalné a těžké prvky protikladu jin (opačná ženská vyzařovací složka prasin – čchi) klesly a staly se Zemí.

Dále báje vypráví, že se oba protiklady, kdy Nebe značí vyzařovací jangovou složku prasin a Země opačnou vjařovací jinovou, od sebe neustále vzdalovaly. Mezi nimi se nepřetržitě natahoval bůh stvořitel Pchan-ku, až vypadal jako vysokánský nekonečný sloup. Když Nebe dosáhlo nejvyšší výšky a Země nehlubší hloubky, pak se teprve praotec lidstva Pchan-ku upokojil.

V poetické čínské báji se objevuje starobylé poznání, ke kterému došla vědecká spolčení teprve nedávno. Jak o tzv. velkém třesku, tak o rozpínání Vesmíru. Báje dokonce pojednává o energetické podstatě Vesmíru, což je pro vědce stále „terra inkognita“ – země neznámá. Vypráví o vejci prasin čchi, kdy jeho bleskovým rozdělením (puknutím) na dvě stejné poloviny

vznikají dvě opačné složky prasíly čchi (jang a jin) opačných fyzikálních vlastností. Oprávněně se můžeme zeptat: Odkud se vzaly pradávne poznatky související s energií Vesmíru, které věda doposud neobjevila? Odpověď na tuto otázku zřejmě hned tak nedostaneme, ale přesto se můžeme zabývat samou podstatou prasíly, ukázanou nejdokonalejším známým kosmogonickým symbolem, jímž je známá čínská monáda (či jin-jang). Něco nám o něm napovéděla báje, ostatní nyní vysvětlím.

Svým tvarem je monáda kruh, jenž je vlastně průřezem energetického sloupu prasíly. Ten v bájí představuje neustále se natahující praotec lidstva Pchan-ku. Úvodem jenom připomenou, že monáda bývá buď černobílý, nebo červenomodrý kruh. Černá a modrá barva představují vzařovací jinovou složku prasíly, zatímco zbylé dvě barvy, bílá a červená, pak opačnou vzařovací jangovou složku prasíly, pojmenovanou Čiňany čchi. V kruhu monády, esovitě rozděleném na dvě stejné části, je v každé z nich opačně zbarvená tečka připomínající opakované vznikání a zanikání vesmíru. Esovitě rozdělení kruhu monády pak upozorňuje na další podstatnou skutečnost. Vířivý charakter prasíly čchi poměrně nedávno objevili, aniž by tušili, o jakou energii jde, američtí vědci. Jejich snímek nekonečného lana (sloupu), o kterém byla řeč v knize *Magická prasíla*, představuje nekonečné tělo boha Pchang-ku prostupující středy Galaxií, jimiž prasíla – čchi odněkud někam proudí. Další pro vědce neznámou informaci přináší Bible. Pokud energie přestane středem naší Galaxie proudit, pak dojde k tomu, že se např. tělo čínského boha, lano, či také podle Bible řetězy, se „roztrhnou“. Což v nepředstavitelně vzdálené budoucnosti nepochybně nastane, ale to už bude planeta Země velmi dlouho neobyvatelná.

Monáda je například znázorněna na jihokorejské vlajce, kde není kruh esovitě rozdělený svisle, nýbrž vodorovně. Lehké jangové prvky jsou v horní části kruhu a těžké jsou v dolní části jinové. Nebylo by snad důležité se o tom zmiňovat, kdyby červenomodrou monádu neobklopovaly čtyři i-tingové trigramy, které s celým předpovědním systémem vznikly už před pěti tisíci lety. Proti trigramu Nebe v horní části je úhlopříčně opak, jímž je Země, proti levému hornímu trigramu Vody nemůže úhlopříčně být nic jiného než Oheň. Je s podivem, proč oba jangové prvky Nebe a Oheň nejsou přiřazeny k červené horní části a Voda se Zemí k modré jinové části monády jihokorejské vlajky. Přesnější je čínská monáda, vycházející svým kosmogonickým významem z jejího nejstaršího provedení. Je mezi uvedenými čtyřmi trigramy doplněna ještě dalšími čtyřmi pojmenovanými: Bouře, Vítr, Hora a Jezero. Přičemž Bouře je vlastně Oheň, Vítr zase Vzduch, Hora zastupuje Zemi a Jezero samozřejmě Vodu. Také tyto další čtyři trigramy představují čtyři alchymické prvky (živly). Dva vzařovací jangové – sluneční či mužské (oheň a vzduch) a dva opačné jinové – měsíční či ženské (země a voda).

Celá řada dalších pradávnych bájí o stvoření světa (vesmíru) se objevuje v různých obměnách ve všech starobylych kulturách. V bájích nahrazuje prasílu třeba tělo praotce lidstva Pchan-ku,

nekonečný had, jindy je prasíla stromem nebo provazem. Nekonečné lano najdeme i na erbu Kapitulny vyšehradské, a sice jako symbol nekonečna (ležící osmičkou z lana), který poukazuje na vířivý charakter prasíly. Kapitulní erb nám zároveň dvěma zkříženými klíči nabízí odkaz na dvě opačné složky prasíly. Stříbrný zastupuje vzařovací ženskou a zlatý vzařovací mužskou složku prasíly.

Kosmogonické báje hovoří zcela pochopitelně také o bozích prasíly. Vesmírné vejce nahrazuje prabůh. Obvykle z jednoho praboha vznikají, někdy až křečovitým způsobem, dva božové opačných fyzikálních vlastností. Vesmírné či nebeské jangové božstvo bývá mužského pohlaví, zatímco pozemské jinové bývá bohyní. Obvykle se jim říká základní božská triáda. Největším množstvím božských triád se může pochlubit Egypt. I když se to zdá neskutečné, máme božskou triádu zabudovanou také ve svém těle.

Nejjednodušším symbolem prasíly je rovnoramenný kříž (např. symbol řádu trinitářů), kde jeho vodorovné břevno zastupuje ženskou vzařovací, a svislé opačnou mužskou vzařovací složku prasíly. Keltové spojují kříž s kruhem, aby tak připomenuli vířivý charakter obou složek prasíly. Dalším, daleko méně známým symbolem prasíly, zato však více vypovídajícím, je mayský Hunab-Ku. Svým pojetím se přibližuje čínské monádě. V klasickém černobílém provedení představuje obě složky prasíly s naznačením jejího vířivého charakteru. Také zde protupuje vzařovací složka prasíly (bílou) vzařovací (černou). Všimněme si, že obě složky prasíly jsou v černobílém členění ve vzájemné rovnováze, stejně jako u čínské monády. Údajně má tento prastarý kosmogonický symbol, podle některých výkladů založený na poznání mayské kultury, představovat samotnou osu Vesmíru, objevenou astronomy teprve před několika desítkami let.

Mnohá pravěká kmenová společenství, podobně jako všechny starobylé kultury, na rozdíl od současného vědeckého spolčení, věděly, že se lidské tělo skládá ze tří základních částí: viditelného hmotného těla a dvou samostatných nehmotných těl. Těmi jsou strukturované energetické tělo vytvářející auru kolem hmotného lidského těla, a duše. Nebudeme se zabývat nehmotnou duší, která po smrti tělo opouští, ale pouze nehmotným tělem, vytvářeným oběma opačnými složkami prasíly. Poznáme vzařovací a vzařovací energetické dráhy lidského těla, pojmenované meridiány, poznáme také akupunkturní body prasíly čchi, stejně jako sedm základních energetických křižovatek lidského těla, kterým Indové říkají čakry (kola). Také ony jsou buď vzařovací – jangové, jejichž energetický vír se otáčí ve směru hodinových ručiček, nebo vzařovací – jinové s obráceným otáčením.

Zatímco všechny báje o stvoření Vesmíru poukazují na jeden vesmírný cyklus, hinduistická báje jde ještě dále. Svými třemi základními prabohy Trímúrtí (Brahmou tvůrcem, Višnuem udržovatelem a Šivou ničitelem) upomíná dokonce, podobně jako bájný pták Fénix, na cyklický charakter vzniku a zániku vesmíru. Aby byl zachován základní charakter božských triád prasíly, sluší se ještě dodat, že ženskou vzařovací složku prasíly boha Šivy má na starosti jeho žena Párvatí.

Největším množstvím božských triád se může pochlubit Egypt. Snad nejstarší je ta, která je v heliopolském mýtu o stvoření spojována s prabohem Atumem (významově značí zdroj, myšlenka), jenž se stvořil sám. Bývá znázorňován, jak sedí na prapahorku (ben-ben) vystupujícím z prvotních vod (Nu). Mimo jiné je též zobrazován jako had, to znamená stejně jako mnozí bájní prabohové prasíly téměř na celém světě. Atum je počátkem a koncem vesmírného cyklu, neboť se na jeho konci vrací zpět do „vodního“ chaosu. Tvrdí se, že z něho všechno (údajně z jeho ka) vzniká a zaniká. Zajímavě je popisován vznik bohyně vody Tefnut představující ženský (vzařovací) a opačný mužský (vyzařovací) prvek prasíly zastoupený bohem vzduchu Shu. Údajně mu při kýchnutí či vyplivnutí spolu se slinami oba vyskočili z úst. Tento proces je metaforicky přirovnáván k sebeukájení (masturbaci) penisu rukou.

Stejný výklad podobný předchozí báji, který jde také až před puknutí kosmického vejce, jako tomu je v celé řadě dalších bájí souvisejících se vznikem vesmíru, nám nabízí aztécká báje o stvoření světa (vesmíru). Z jednoho praboha vznikají nijak nepopsaným způsobem další dva: *Před stvořením světa (vesmíru) byl pouze trojjediný prabůh Ometeotl, z něhož vznikl bůh Ometecuhтли a bohyně Omecihuatl, proto je nazýván Dvojjediným pánem...*

V maorské báji představuje dva prabohy prasíly bůh nebe Ranginui a bohyně země Papatuanuku. Etruskové se s přeneseným pojmenováním dvou opačných složek prasíly vyrovnali zajímavým a jednoduchým způsobem. Bohem počátku zastupujícím prasílu je An, jenž má mužské jméno Ani pro vyzařovací složku prasíly a pro opačnou vzařovací ženské Ana. Existují však i další báje a pověsti uvedené též v této knize, které nám jednoznačně a daleko zřetelněji podstatu prasíly potvrzují jak ve vztahu k vesmíru, tak k lidskému tělu, a to také už před mnoha tisíci lety.

Dříve než si představíme složitější energetickou strukturu lidského těla, podívejme se na energetickou strukturu povrchu zemského, kterým postupuje, jak říkali Keltové několika-metrová „rybářská síť“ linií. Jež jsou jak mužské (jangové – žíly červeného draka) vyzařovací, to znamená ty, které vydávají energii, tak opačné ženské (jinové – žíly modrého draka), což jsou takové, jež prasílu čchi odebírají – vtaňují. Čili vyzařují a vzaňují. Je nutné podotknout, že bez vyzařovacích linií by nemohly být linie opačné vzařovací a obráceně. Ale tím jsme se již zabývali v souvislosti s apokalyptickou předpovědí. Výrazně silné, energii odebírající vzařovací linie této sítě, známe pod pojmenováním patogenní (geopatogenní), opačným, se silným vyzařováním, se v některých evropských oblastech říká svaté. O tom, jak se energetické linie prasíly projevují v přírodě a ve stavbách, jsem podrobně napsal v knize Zpověď druida (2002). Provazy energetické sítě prasíly jsou jak vyzařovací mužské jangové, které Číňané nazývají žilami červeného draka, ty energii-prasílu vydávají či vyzařují, tak opačné vzařovací ženské jinové (zvané žíly modrého draka), jež prasílu čchi odebírají či vtaňují. Je důležité si uvědomit, že prasíla je nestejněměrně zabudována všude a ve všem, co se na planetě Zemi nachází.

Na některých místech se objevují pravěké kameny „ozdobené“ spirálami, jež mají přesně takový směr otáčení, jakým z nich vystupuje energetický proud prasíly. Spirály energetický proud takto označených kamenů posilují. Z mladší doby bronzové známe spirálové šperky, dosti často šamany „šité“ příslušnému jednotlivci na míru. Totéž platilo pro tetování. Proudění prasíly kameny pravěcí šamani poznali. Na Moravě byla nalezena světoznámá keramická Věstonická Venuše, ale právě tam, dokonce v hlavním městě Moravy Brně, také archeologové objevili úžasnou šamanskou soupravu starou neuvěřitelných cca 26 000 let, dokonce i s lidskou soškou z mamutoviny. Souprava obsahovala dvě léčitelská kamenná mezikruží, řadu upravovaných kamenů, z nichž některé byly určitým velice přesným způsobem vyro-

beny z mamutí stoličky. Bylo totiž využito proudění energie mamutí stoličkou. Soupravu jsem mohl díky vstřícnému přístupu docenta Martina Olivy velice podrobně prozkoumat.

Všechny předměty (kromě sošky z mamutoviny) využívají proudění prasiły posílené nadměrnou energetickou podstatou šamana. Energetické vlastnosti „magických“ kamenů jsem dostatečně představil v mých knihách, kde je také psáno, že různé starověké kultury vyrobily na základě poznaného proudění prasiły jedinečné předměty. Ty nebyly pouze z hornin a nerostů (např. jadeitu), ale také sušených rostlin (tzv. úvazků, známých také u nás), ze dřeva a z kovů. Mezi takové patří třeba čínské či indické donuty (plochá kamenná mezikruží), egyptský kříž života anch, nebo keltský torques.

Všemi jmenovanými přírodninami a předměty lze energetické tělo člověka dobíjet, pouze je zapotřebí vědět, jak a kde. Lidské tělo má totiž jak opačné energetické dráhy, tak sedm opačných základních energetických center, pojmenovaných čakry (kola). Opačných proto, že mužské tělo má obvykle první, třetí, pátou a sedmou vyařovací, zatímco ženské tělo je opačného charakteru. To znamená, že první, třetí, pátá a sedmá čakra jsou u žen vyařovací energetická „kola“. Také nad nimi, podobně jako nad průsečíky linií na zemském povrchu, je energetický sloup, jenž je buď levo nebo pravotočivý.

Závěrem je zapotřebí zmínit, že energetické záření zemského povrchu, podobně jako rostlin, zvířat a člověka, je pro některé viditelné. Energetické záření prasiły vytváří tzv. auru. Jsou lidé, kteří barevně vidí vířivé energetické záření kamenů, další pak dokonce energetické záření linií. Mezi ně patří jedna velmi vnímavá dáma žijící v Bratislavě. Rozhodujícím prvkem tohoto „aurického“ vidění je kvalita šesté, čelní čakry, která ovlivňuje činnost podvěsku mozkového. Před několika lety jsem se pokoušel její kvalitu vylepšit. Podařilo se to zčásti a dočasně. Jako příklad bych uvedl kostel vytesaný do pískovcového suku ve Sloupu v Čechách. Ve skupině lidí jsem v místě, kde stával oltář, spatřil člověka s aurou kolem hlavy. Byl jsem z toho tak vyjevený, že jsem si nezapamatoval ani její barvu.

Podívali jsme se bez chaotického a naivního televizního bloudění „za zrcadlo“. Dozvěděli jsme se, že za vším je třeba vidět vesmírnou energii-prasiły. Nadstandardní energetické vnímání šamanů prostupuje všemi etniky a starobylými kulturními civilizacemi celého světa. Jsou to právě oni, kteří na ni různým způsobem poukazují. Ovšem pouze asijské magové na základě poznání proudění prasiły vytvářejí celou řadu nauk. Mezi ně bezpochyby patří čínské feng-šuej či indické „geomantické“ energetické učení Vaastu Shastra, stejně jako např. akupunktura, či duchovně energetická cvičení Tai-Chi (tajči) a jóga.

V předchozích pěti knihách o prasíle jsem ani na téměř dvanácti stech stranách s více než pěti sty barevnými fotografiemi podrobně nepostihl všechny vztahy a souvislosti prasiły, i když se mi podařilo představit bezpočet objevů a odhalit její fyzikální podstatu. Nebylo ani možné se zabývat parapsychologickými objevy popsány vnímavým fenoménem světového formátu Břetislavem Kafkou, či psychoenergetickými výzkumy profesora Františka Kahudy, jenž zatím neprokázané tachyony, elektromagnetické částice prostupující hmotou a spojené s myšlením, nazývá mentiony. O neutrinech toho však věda ví daleko více. Něco málo o přínosné práci psychoenergetické laboratoře napoví pojmenování posledního sborníku přednášek, nazvaného Elektromagnetické pole a biologické systémy, vydaného v roce 1990 ČVTS. Poznání „laboratoře“ sice nenavazuje na pradávno poznání prasiły pravěkými šamany až středověkými mágy, či na novověká poznání alchymistů a dokonce ani na poznání psychologa duše Břetislava Kafky, nebo na významné dílo léčitele a hypnologa Karla Sezemského (1866–1936), stejně jako mnoha dalších, přesto svým zkoumáním některých „magických“ jevů posunula Kahudova psychoenergetická katedra hranici jejich poznání vpřed.

Je smutné, že výzkumná psychoenergetická laboratoř mohla existovat za komunistické totality (sice pod kontrolou tajných služeb), ale že se stala nepřijatelnou a zbytečnou pro současnou, demokraticky se tvářící posttotalitní společnost. Je paradoxní, že archiv Psychoenergetické laboratoře na VŠCHT, kupodivu zrušené až po roce 1989, zmizel neznámo kam. Také v knihovně Vysoké školy chemicko-technologické nenajdeme dokonce ani jediný sborník či knihu. O likvidaci se důkladně postarali negramotní skalní materialisté (srovnatelní s Koniášem) zaštiťující se posměšným přejmenováním mentionů na dementiony. Zcela samozřejmě se nabízí se otázka: Jak je možné, a kdo měl eminentní zájem na tom, že zmizely veškeré písemnosti Psychoenergetické laboratoře VŠCHT? Materiály prý byly předány několika horlivým snaživcům. Oprávněně se nabízí domněnka, že pracovali pro výzvědnou službu některé ze zahraničních mocností, neboť právě ty na výzkum prováděný zrušenou laboratoří (která provedla bezpočet výzkumných prací) neustále vynakládají nemalé finanční prostředky.

Vraťme se raději opět od ničím nepodložené smyšlenky k Vesmíru a lidskému tělu, jejichž základní podstatou je elektromagnetická prasíla. Podařilo se mi téměř nemožné: a sice ukázat základní fyzikální energetickou podstatu Vesmíru, která je stejná s nehmotnou energetickou podstatou lidského těla. Její zvláštní energetický charakter je popsán v poslední knize mého základního souboru knih o prasíle Tajemství prasíly 2 – Zjevování (Zpověď druida, Magická prasíla, Hledání prasíly, Tajemství prasíly 1 – Zapomínání). K tomu všemu mně dopomohli, kromě mého nadstandardního vnímání, pravěcí šamané, starověcí mágové a opravdoví filozofové, kteří poznali dualitu prasíly. Právě v tomto směru jsem ve svých knihách o prasíle představil bezpočet staronových objevů. Namátkou uvedu, že v nich byla popsána energie kamenů a amuletů, reakce stromů a zvířat na prasílu, nebo odpověď na to, proč jsou někteří savci obráceně orientováni; dále šlo o význam hromových kamenů, užitný význam menhirových a pyramidových systémů, fyzikální podstata kabaly, atp.

POPIS JEDNOTLIVÝCH KAPITOL

0. Vejce nebo slepice

– starobylé báje celého světa (včetně slovanských) za hranicemi dnešního poznání – had, bohyně a vejce – indiáni a Karel IV. – nekonečný čínský praotec lidstva – prabohové se klubou z vajec – vejce domem – Platón, Jung a brahma – Morana a Vesna – Velikonoce, vejce a vesmír – husa, pštros, prorok Job a jezuité – chirurgický nůž a vaječné skořápky Slovanů –

1. Kníže, král a čert Zardan

– strom promluvil – port a Markomanka – Přemyslovci, Žižka a Vyšehrad – sv. Martin a lano kapituly vyšehradské – báje o točenici – mše, prak a sloup –

2. Čert a kohout

– bájný pohanský kohout vítězí v boji proti čertovi – Čertova brázda, mohyla a svatý Prokop – Jánské skály, skalní kostel a Čertovy hlavy – chrt, lev a kohout –

3. Kohout a bazilišek

– bazalka a vojevůdce – král hadů s diadémem – vajíčko, hnuj a ropucha – kohout a sv. Vít – kohoutí zobání, jeho vnitřnosti a věštcí – kohout nebo orlice – Vídeň a Spišský hrad – Jirásek a Bruncvík – bazilika a leguán –

4. Beránek boží a Zlaté rouno

– hříchy světa a sudokopytník – fosfát a sedm růžků a očí beránka božího – beránek, býk, vlk a Hlávka – zlaté rouno a Kunštát na Moravě – létající zlatý beran a trubka s pochodní – egyptský sluneční bůh a Zeus – berani a královna Hatšepsut – hořící pochodeň, psi páně a Karlův most –

5. Bůh dvou tváří a bodruška

– hlava „zeleného muže“ bohem dvou tváří – ryba, lev a bůh – Janus a bohové dne a noci na Smíchově – Janus, sv. Petr a klíče – Janus, Cernun a České Lhotice – svatý Petr a Svantovít – Sardinie, Domy duchů a Janus –

6. Jednorožec a Alexandr Veliký

- jednorožec, Pegas a Voskovec s Werichem – Meč Hospodinův a „jednorožcové“ - býk s jedním rohem – jednorožec a kozorožec s nosorožcem – peršané a bezoár – mořský jednorožec a hrabě Špork – jednorožec, Aristoteles a jezuita Balbín – srnec a ohnivý drak Mušusu jednorožcem –

7. Jelen, krucifix a svatý Hubert

- ucho, štír, trubice a svatý Eustach – svatý Hubert, hrabě Špork a jeleni –

8. Aura a Eliášův oheň

- rohy a Mojžíšův oheň – vzducholodě a sv. Eliáš – elektrometeor a hůl – aura, prasíla a jelen –

9. Drak císaře Karla IV. nad Prahou

- mloci a draci – Bajaja a Božena Němcová – bájně čertovy či dračí skály a létající blesk v Liberci – Záře a ČVUT – ještěři se proměňují v ptáky –

10. Gryfové Rudolfa II.

- tisíciletí orlolfi ve střední Evropě – tovary hraběte Šlika – mniši a keramická dlažba – erbovní gryfové – Bruncvík a pták Noh – dřevění gryfové Rudolfa II. s račími klepety –

11. Sloup, džed, strom a paviáni

- nejstarší strom života – orlolidé – žabí bohyně a jezuité – egyptský džed stromem života – kříž života nad Vítchovem – bohyně, rohy, trychtýř a srpek měsíce – bohyně a Merkator – Mojžíš, křepelky a sardinky – kruh, kříž, anch – archanděl a Jarovit – černohlavci, trpaslíci a obři – strom světa – Arbor mundi – vrací se čas proroků –

12. Merkur a Pán pravého stromu

- vata, planeta a božská tajemství – hadi a hole bohů – vycházková hůl s kobrou a Aeskulap, zvaný též Asklépios – Hydra obtáčí zeměkouli – prameny, rudné a dračí žíly – science fiction nepoznání –

13. Kaštan a pochodeň s hadem

– Františkovy Lázně a Tiberiův ostrov v Římě – hadi s pochodní – kůrovec smrkový a „plynné“ signály stromů – božský léčitel Asklépios a miska jeho dcery bohyně Hygiey – Asklépiova užovka a Součkův vlasovec – Asklépios a Mojžíšův Nechustan – rohatý Mojžíš a sv. Maur – Čarodějná medicína a Zamarowský – páter Ferda a duše –

14. Rybářská síť prasíly

– pravěká energetická úprava krajiny – pravěká hradiště prasíly – kamenné léčebny Česka – Hromové kuličky a kameny – šamanský „genetický kotouč“ – Hvězda a Ferdinand Tyrolský -dračí žíly, rybářská síť a lidské tělo –

15. Pták Ohnivák, Harpyje, Fénix...

– bájní ptáci a stromy vědění či poznání – Sirény a Harpyje – princ bájným ptákem – Fénix, holubice a Duch svatý – vznikání a zanikání vesmíru a pták Fénix – zlatá jablň a bažant –

16. Den trifidů a spirála

– kraví bohyně – stromový robot – trifid – vládce bohů Zeus, strom a nymfa – zvířata, ale i stromy mají duši – Sparta a tříbarevná kočka – nejenom kočky, ale také stromy „kráčeji“ za prasílou – sochař, bratři a spirálový strom – markýz a jilm – pařež, kámen a kvetoucí keř –

17. Bohyně lvice a kočka

– kněžna a doksanská lvice – bohyně a démon Lilith první ženou Adamovou – kočičí bohyně Basted a sistrum – kněžna Gertruda a tarot –

18. Býk, orel, lev a člověk

– skarabeus a hovnivál – evangelisté zvířaty – Křtiny a Evropa – Lukáš a Mínotaurus – býk otcem bohů a lidí – měsíční býci a halucinogenní šťáva – císař, sokol a orel – Héraklés a lev – orli, lvi a bájní gryfové – Héraklés v Praze – orel, býk, kůl a Indiáni –

19. Jan Nepomucký a orkán Kyril

– voda, černé bohyně a svatý – kruh, pentagon a pentagram – Johánek z Pomuku a Jan Nepomucký – jazyk, mozek a zázrak – Zelená hora, jazyk a orkán – bohyně Terezka a pět hvězd –

20. Čarodějnice a mandragora

– bylinné vědění a křesťanství – pálení lidí a knih – katolický kněz čarodějem – heřmánek, bez černý a jmelí – ochmet a jmelí – žezla a Karlova německá univerzita – báje, pověry a věda o jmelí, satanském jablíčku a žeň-šeni – tuk oběšenců nebo mužské semeno – muž z ledovce a váček s bylinami – palma, růženec a komár -ibišek a bůh moudrosti Thovt –

21. Čtyři větry a hvězda betlémská

– Irokézové, Číňané a proroci – tau a 12 lebek – planety, alchymie a čtyři větry – prasíla a kometa – NASA a vesmírné lano – památkáři střeží tajemství čtyř větrů –

22. Královské jablko, Universum a prasíla

– hodiny a zdobené kameny – Venuše a šamanské kameny – prasíla, monáda a vesmír – trojúhelníky prasíly v Číně, Egyptě a Panamě – kruh, koule, pásy a kříž – egyptský bůh Anubis, vejce a Universum – kraslice a carský klenotník – Viking a čepičky na Marsu –

Závěr, aneb co se do předchozích kapitol nevešlo:

– vejce, hadi a bohové – hůl, spirála a dolar – maso, kosti a šlachy a prasíla (čchi) – feng šuej, akupresura, astronomie, vizionáři a konec mayského kalendáře 21. 12. 2012 – Armagedon a poslední boj Satana s Michaelem – falešní proroci, spasení galaktická transformace a světlo – žáby, jezera a orkány – Uhlíř, Slunce a protonový duch slunečních bouří – elektromagnetoterapie dílčím návratem ke kořenům pravěkého poznání šamanů – vejce a Ptačí král – bohyně přadlenou, sudičky a Plaváček –

Před úvodem si uvedme několik zdánlivě spolu nesouvisejících citátů. První vypráví o tom, že k rozpínání vesmíru došlo prasknutím „vesmírného vejce“ asi před 13,7 miliard let. Fyzikální podstatu jevu, popisovaného jako tzv. velký třesk, nedokáží současní fyzikové vysvětlit, zatímco prastaré kosmogonické báje ano.

Vesmír se rozepnul v první triliontině vteřiny z velikosti cvrknací kuličky do dnešního rozměru, tvrdí David Spergel z Princetonské univerzity.

Druhý, o něco málo starší výrok, pronesl astrolog Alan Leo (1860–1917), jenž toho ví o vesmíru daleko méně než nejméně o tisíciletí dříve středoamerická mayská kultura. Přesto nám nabízí více než současná vědecká společenství, jak se o tom přesvědčíme v závěru knihy (v části o 21. 12. 2012). Rozlišuje alespoň energetické působení obou opačných složek prásily, neboť tvrdí: *Slunce je centrem všeho života, vší síly či energie naší Sluneční soustavy, a představuje pozitivní a prvotní základy veškerého bytí. Měsíc je zástupcem negativního vlivu.*

Třetí odkaz nám nabízejí Simona Sinková a Josef Opatrný v knize „77 zajímavostí z Mexika“ v úvodní části indiánského zapoteckého mýtu o stvoření světa (měli dva kalendáře – astronomický a obřadní), představující praboha tvůrce, jenž z neuspořádané hmoty (pozn. aut.: hinduisté – brahman) vytvořil jedním fouknutím vesmír, což má za následek jak puknutí kosmického vejce, tak řečeno současnou vědeckou mluvou velký třesk: *Pitao, ten nehmotný, nestvořený otec bohů a počátek všeho, co existuje na zemi i mimo ni, zafoukal do neuspořádané hmoty v prostoru a stvořil nebesa, Slunce, Měsíc, hvězdy, Zemi, roční období, dny a noci, zvířata a rostliny, řeky, oceány a hory... Celý vesmír vznikl z jediného zafoukání jeho mocného dechu...*

Jeho svatost dalajláma připomíná v knize Vesmír v jediném atomu: *V Tibetu existovala soustava mýtů o stvoření, které se zrodily v předbudhistickém náboženství bö. Ústřední myšlenkou oněch mýtů je zrod řádu z chaosu, světla ze tmy, dne z noci, bytí z nebytí. A dále pokračuje: Další série mýtů vykresluje vesmír jako živoucí organismus zrozený z kosmického vejce.*

Hinduistický spis Kéna upanišáda nás odkazuje na „oceán mléka“ – brahman, v němž ještě plulo vesmírné vejce, což značí stav vesmíru před jeho puknutím (velkým třeskem): *Pravdivě zná brahman ten, kdo ví, že Ono je za poznáním. Ten, jenž se domnívá, že Ho zná, nezná Ho. Nevědomí si myslí, že brahman je poznatelné (myslí), ale moudří vědí, že se nachází za poznáním.*

ÚVOD

Mnohé už bylo napsáno v mých předchozích knihách. Přesto můžeme stále objevovat další souvislosti ve vztahu k vířivé elektromagnetické energii-prasíle, která je podstatou všeho. Prasíla prostupuje v určitém uspořádání vším – jak celým vesmírem, tak zcela samozřejmě také planetou Zemí. Znovu se přesvědčíme o tom, že prasíla byla, na rozdíl od současnosti, už před mnoha tisíci lety důkladně nejenom poznána, ale také dokonce účelově využívána. Citátem to dokládá Žlutý císař. Dnes je prasíla (čchi, archea, éter, volná energie atp.) neznámým, ba přímo „magickým“ pojmem, zejména pro současné vzájemně podpůrné společenské spolčení „vládnoucích“ vědců, a to ke škodě jednoho každého z nás...

Dříve než se dostaneme ke čtení knihy, je zapotřebí si uvědomit podstatu hmotného a nehmotného života vesmíru, neboť ani v této knize není možné se zcela vyhnout energii, jež je ve všem a všude také na planetě Země. Báje, pověsti a mýty, s nimiž je tato energie spojována, nás zavedou do všech koutů světa. Také v této knize přineseme celou řadu doposud neznámých vztahů a souvislostí. Česky jsem vířivou elektromagnetickou energii pojmenoval „prasíla“. Nevědomky jsem tak navázal na stejné pojmenování zcela neznámého a neprávem zapomenutého Karla Sezemského, který s tímto názvem přišel, především ve vztahu k rostlinám a lidskému tělu, už před několika desítkami let.

Prasíla se projevuje dvěma opačnými energetickými póly (složkami). Vyzařovací, vydávající energii a opačnou vzařovací, která energii vtahuje či odebírá. Knihy, které jsem o prasíle napsal, jsou vlastně objevováním objeveného, neboť jsou návratem k něčemu, co už od samého pradávna znali naši pradávni prapředkové. Ti dokázali daleko více prasílu vnímat, podobně jako tomu je dodnes u rostlin a zvířat. Proto ji „cítili“ jak v rostlinách a kamenech, tak v lidském a zvířecím těle, stejně jako na povrchu zemském. Právě podle tohoto základního „energetického“ měřítka si místa pro svůj trvalejší pobyt velice pečlivě vybírali.

Nebyl by to pračlověk, kdyby se k poznání prasíle choval stejným způsobem jako rostliny a zvířata – tedy že by si pouze vybíral vhodná místa, neboli ta s pozitivním vzařováním prasíly, a vyhýbal se opačným. On totiž už v pradávných dobách dokázal upravovat poměry prasíly u lidského těla i u energetických linií prostupujících zemským povrchem. O tomto nás naši prapředci dodnes přesvědčují jak výběrem hradišť, megalitickými, menhirovými a pyramidálními stavbami, tak také přírodninami a předměty používanými k léčení lidského těla, jako např. upravovaných kamenů, zkamenělin či rostlinných úvazků. Z předmětů jsou nejznámější anch (tzv. nilský kříž), keltský torques či indické a čínské donuty. Z poznání prasíly (jinak prána, čchi, ki, ša, archea, éter atp.) vznikla řada starověkých vědních oborů, jak v Egyptě, tak třeba v Indii nebo Číně. Nejznámější jsou asijské, zabývající se prouděním prasíly (čchi, prány) lidským tělem (např. indická jóga nebo čínská akupunktura) a zemským povrchem (např. feng šuej či indická Vaastu Shastra).

Některá civilizací nedotčená lidská společenství, žijící převážně na úrovni doby kamenné, prasílu ještě vnímala. V novodobé Evropě už ale její energetickou podstatu nepoznali. Byla prostě zapomenuta. Proto je pro současnou, údajně vyspělou, zdatnou společnost něčím neznámým – prázdným, bájným, až magickým pojmem. Z toho důvodu se technický a technologický vývoj ubíral zcela jiným, zavádějícím, dosti často až opačným, devastačním směrem. Energii, kterou nacházíme na každém kroku, totiž nevyužíváme. Snad ale svítá na lepší časy,

protože nějaké pokusy se v tomto směru již konají. Analfabetickou neznalostí prasíly se člověk vzdaluje od divoce rostoucích rostlin a živočichů a současně zhoršuje energetický potenciál planety. Proto se také se snižuje schopnost člověka odolávat chorobám, což zcela samozřejmě také platí pro jím pěstované rostliny a chovaná zvířata.

V dalších kapitolách se přesvědčíme, že tzv. „velký třesk“ byl znám nejenom před tisíciletími, ale byla také poznána také jeho energetická podstata. V této knize v tomto směru představím celou řadu bájných, mýtických a dokonce také pohádkových příběhů o zapomenuté energii- prasíle. Současná věda ji nezná, proto nedokáže vysvětlit celou řadu přírodních jevů, jež jsou v nejlepším případě označovány za magické...

Význam energie-prasíly je rozhodujícím činitelem života na planetě Zemi. To si dodnes uvědomují rostliny i zvířata. Člověk dvakrát moudrý (*Homo sapiens sapiens*) tuto schopnost v podstatě pozbyl. Stále ji ale vnímají zbytky kmenových společenství, žijící ještě v době kamenné. Protože prasíla bývala velice dobře poznána a také úžasným způsobem využívána, dodnes poznáme její mnohá pojmenování. Namátkou některá uvádím: čínské tao neboli čchi už jsem zmínil, dále je to např. hinduistické prána, mezopotamské ti nebo kaba, japonské ki, sibiřské ša, tibetské šugs rlung, egyptské a judaistické kaba, slovanské ži, řecké archea, římský éter či z mladší doby volná energie Nikoly Tesly. Dále nám prasílu, především v souvislosti s lidským tělem, ještě pojmenovávají různí citlivci. Ve svých knihách ji představuje pozapomenutý a významný léčitel-hypnolog Karel Sezemský: *...že magnetismus Mesmerův, nervová síla, fluidum, perisprit a konečně Reichenbachův ód, nejsou dohromady nic jiného nežli obměny a proměny jedné jediné Prasíly* (nezávisle na něm jsem ji pojmenoval stejně několik desetiletí poté), *kteřá ze všeho svítí, září a vše proniká. Pojmenování jí dali jenom různí badatelé...*